

Sygn. akt VIII Ka 698/14

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant Aneta Chardziejko

w obecności prokuratora Małgorzaty Zińczuk, po rozpoznaniu w dniu 17.11.2014 r. sprawy M. J. oskarżonej o czyn z art. 222§1 k.k. w zb. z art. 226§1 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 17 lipca 2014 r. (sygn. akt XV K 510/14):

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że określa, iż oskarżona ma zapłacić na rzecz pokrzywdzonego A. K. kwotę 360-zł. (pkt 2 części dyspozytywnej) w terminie 2 (dwóch) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

## UZASADNIENIE

M. J. została oskarżona o to, że w dniu 21.03.2014 r. w B. w rejonie ul. (...) dokonała naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza Policji, sierż. szt. A. K., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że uderzyła go otwartą dłonią w twarz w wyniku czego uszkodzeniu uległy noszone przez pokrzywdzonego okulary, które spadły na podłogę radiowozu oraz znieważyla go słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe, tj. o czyn z art. 222§1 k.k. w zb. z art. 226§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt XV K 510/14 uznając oskarżoną M. J. za winną tego, że w dniu 21.03.2014 r. w B. w rejonie ul. (...) dokonała naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza Policji, sierż. szt. A. K., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że uderzyła go otwartą dłonią w twarz w wyniku czego uszkodzeniu uległy noszone przez pokrzywdzonego okulary, które spadły na podłogę radiowozu oraz znieważyla go słowem powszechnie uznanym za obraźliwe, tj. czynu z art. 222§1 k.k. w zb. z art. 226§1 k.k., na podstawie art. 66§1 i 2 k.k., art. 67§1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej na okres 1 (jednego) roku tytułem próby.

Na podstawie art. 67§3 k.k. zobowiązał oskarżoną M. J. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. K. kwoty 360 (trzystu sześćdziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 67§3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 500 zł (pięciuset złotych).

Zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty i obciążył ją pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie w kwocie 70 złotych.

Powyższy wyrok, na zasadzie art. 452§1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonej M. J. prokurator i na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k., art. 427§1 i 2 k.p.k., art. 437§1 i 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonej M. J. nie jest znaczny, co w konsekwencji

skutkowało warunkowym umorzeniem postępowania, podczas gdy prawidłowa, konsekwencja i wszechstronna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego wskazuje w sposób jednoznaczny, że zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonej jak i stopień jej zawinienia są znaczne, a tym samym istnieją przesłanki przemawiające za orzeczeniem wobec oskarżonej wyroku skazującego.

II. obrazę prawa materialnego w postaci art. 67§4 k.k. w zw. z art. 74§1 k.k. poprzez niewyznaczenie przez Sąd terminu do wykonania obowiązku naprawienia szkody.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zaś w sytuacji niepodzielenia powyższego wniosku – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez określenie terminu na wykonania obowiązku naprawienia szkody na 2 miesiące od uprawomocnienia się orzeczenia.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja prokuratora jest zasadna wyłącznie w zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego, art. 67§4 k.k. w zw. z art. 74§1 k.k. W pozostałym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ma rację apelujący podnosząc, że rozstrzygnięcie o zobowiązaniu sprawcy do naprawienia szkody, o którym mowa w art. 67§3 k.k., winno zawierać termin realizacji tego obowiązku. Zgodnie bowiem z treścią art. 74§1 k.k. czas i sposób wykonania obowiązków określa sąd. Wprawdzie art. 74§1 odnosi się do art. 72 k.k., niemniej jednak na mocy art. 67§4 k.k. ma zastosowanie w przypadku zobowiązania sprawcy do naprawienia szkody przy warunkowym umorzeniu postępowania (art. 67§4 k.k.).

Stwierdzając więc obrazę wskazanych na wstępie przepisów prawa materialnego, na mocy art. 438 pkt. 1 k.p.k. należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

Nie zasługuje natomiast na uwzględnienie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania, poprzez wadliwą ocenę stopnia winy oskarżonej i społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu.

Wbrew wywodom apelującego Sąd I instancji wykazał w stopniu akceptowalnym powody, dla których uznał, iż stopień winy oskarżonej M. J. i społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny (w rozumieniu art. 66§1 k.k. Wskazał przy tym, że działała ona pod wpływem impulsu (zdenerwowała się, ponieważ czuła się pokrzywdzona zbyt wysokim – w jej odczuciu – mandatem karnym). Słusznie przy tym skonstatował, że choć nie może to usprawiedliwiać jej zachowania, jednak okoliczność ta nie może pozostać bez wpływu na jego ocenę.

Oskarżona bezpośrednio po zdarzeniu zrozumiała naganność swego zachowania (przeprosiła pokrzywdzonego, który nie czuł się specjalnie dotknięty użytym wobec niego tylko jednym określeniem i wykazała skrucę). Wyraziła też chęć pojednania się. Do postępowania mediacyjnego nie doszło wyłącznie z tego powodu, że oskarżona nie była w stanie zaspokoić oczekiwań pokrzywdzonego co do wysokości zadośćuczynienia.

W świetle powyższych okoliczności uznać należy, że ustalenia faktyczne w zakresie oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu (będące efektem oceny dowodów) nie wykraczają poza granice ocen wyznaczonych art. 7 k.p.k. i pozostają pod jego ochroną. Tym samym winny – wbrew stanowisku prokuratora – spełnić cele kary w zakresie wychowawczym oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku należało orzec, jak w pkt. II sentencji niniejszego wyroku.

Ze względów słusznościowych (uwzględniony został jedynie zarzut prokuratora dotyczący uchybienia jakiego dopuścił się Sąd Rejonowy), na podstawie art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., Sąd Okręgowy zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.